

overvældende rustningsbyrder og for en ny krig. Det fastslog dernæst, at den første betingelse for en virkelig indskrænkning af rustningerne manglede, sålænge man ikke havde autentiske oplysninger om hver enkelt stats rustningsudgifter og rustningsomfang, og sålænge der ikke var en virkelig kontrol hermed. Det fremhævede, at kontrollen med atomvåbnet og dets afskaffelse var et nødvendigt led i rustningernes indskrænkning, og henstillede, at der først og fremmest skulle udarbejdes forslag, der forpligtede de enkelte stater til at give fuldstændige oplysninger om deres rustninger til et kontrolorgan, som skal have virkelig myndighed til at kontrollere oplysningerne og offentliggøre dem. Det foresloges sluttelig, at sikkerhedsrådet skulle afgive beretning om sagen, senest til De Forenede Nationers næste forsamling, og alle medlemsstater opfordredes til at samarbejde af al deres evne for at nå det tilsigtede mål.

Såvel den danske som de tre andre nordiske delegationer stemte både i 1. udvalg og senere i forsamlingen for det fransk-belgiske forslag og imod de to andre af følgende grunde:

Der fandtes ikke tilstrækkelige oplysninger om de forskellige magters nuværende rustninger til, at man kunne danne sig et klart billede af, hvad disse forslag i praksis ville komme til at betyde. De to nævnte forslag ville pålægge de pågældende stormagter at reducere deres rustninger med en trediedel uden hensyn til det nuværende rustningsniveau. Dette ville føre til, at de stater, som havde reduceret deres rustninger forholdsvis lidt, stadig ville kunne bevare meget store væbnede styrker, medens de, der allerede havde foretaget store reduktioner, nu risikerede at komme ned på et så lavt niveau, at forholdet blev urimeligt og ville medføre, at de måske ikke kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til pagten

og heller ikke kunne hævde deres nationale sikkerhed på forsvarlig måde. Resolutionen ville endvidere medføre en umulig situation for Kina under dets nuværende indre krigssituation. Endelig anbefalede forslaget vel forbud mod atomvåbnet, men det foreslog ikke samtidig en effektiv international kontrol med, at *alle* lande afskaffede dette våben, og da kontrollen skulle foregå indenfor sikkerhedsrådets rammer, ville en af stormagterne gennem sit veto kunne forhindre en virkelig effektiv kontrol.

Afstemningerne i udvalget var meget langvarige, idet der blev forlangt afstemning om hvert enkelt afsnit af såvel det russiske som det polske resolutionsforslag. De nordiske lande stemte imod samtlige stykker i disse forslag, uanset at de var holdt i meget almindelige vendinger, da man var imod selve resolutionernes tendens.

Det fransk-belgiske resolutionsforslag vedtoges af forsamlingen den 19. november 1948 med 43 stemmer for, 6 imod og 1, der afholdt sig fra at stemme. Resolutionen findes gengivet som bilag 7.

9. a. Palæstina.

I henhold til plenarforsamlingens beslutning af 29. november 1947 udnævnte de fem lande, der var udpeget til at sammensætte De Forenede Nationers Palæstina-kommission, følgende medlemmer:

Bolivia: Hr. Raoul Diez de Medina, Czekoslovakiet: Dr. Karel Lisicky, Danmark: Landsretssagfører Per Federspiel, Panama: Dr. Eduardo Morgan, Filipinerne: Senator Vicente J. Francisco.

På det konstituerende møde den 9. januar 1948 valgtes Lisicky, Czekoslovakiet, til formand og Medina, Bolivia, til næstformand. Kommissionen indledede sit arbejde med en omfattende gennemgang af de faktiske og retlige forhold, der måtte blive en følge af resolutionen den 29. november 1947, og afgav den 16. fe-